

Hoofdstuk 125

Adam laat de kinderen van middernacht zoeken

1. Adam overwoog deze machtige woorden heel goed in zijn hart, en dat was vervuld van berouwen innigheid toen hij Mij bedankte. Nadien riep hij meteen alle andere aanwezigen bij zich, uitgezonderd Seth en Henoch en natuurlijk Asmahaël, en zei tegen hen:
2. "Luister al mijn kinderen die door God aan mij zijn gegeven naar lichaam en ziel, maar ieder met een vrije geest uit God! Wij zijn hier gekomen met het vurige verlangen om een nieuw, vrij leven te brengen aan deze kinderen die door de hoge, diepe, huiveringwekkend doorkliefde en zich wijd uitstreckende 'Verdorde aardhand' wreed van ons waren gescheiden, zodat wij daarlangs niet naar hen, maar zij ook niet naar ons toe konden komen. Wanneer wij dan af en toe door de rotsspleten naar beneden keken in de diepe vlakten, dan ontdekten wij niet zelden dat deze wemelden van kinderen en nog eens kinderen; en als het windstil was kon Kenans luide stem hen zelfs bekend maken met mijn wil, zodat de oudsten, de lange omweg niet schuwend, met hun offergaven bestaande uit vruchten nog voor de sabbat aankwamen en dan voor mijn woning zuchtten, in de hoop dat zij slechts één ogenblik mij te zien mochten krijgen.
3. Maar nu ben ikzelf en nog Iemand Anders op een wonderbaarlijke wijze naar hen toegekomen en zie, - ook niet het geringste spoor van hun aanwezigheid is ergens te ontdekken!
4. Vanuit God is het daarom nu mijn wil dat jullie allen van hieruit onmiddellijk naar alle richtingen gaan en hen een uur lang gaan zoeken. En als je iemand gevonden hebt, breng hem dan dadelijk hier, opdat hij inlichtingen geven kan over al de overigen! En heb je niemand gevonden, keer dan vervolgens meteen na het tot zoeken bestemde uur hierheen terug, opdat wij allen dan een hogere aanwijzing van de Ene ontvangen mogen wat er te doen valt en er verder moet worden ondernomen!
5. En nu, haast je en doe wat je te verstaan is gegeven! Jehova's en mijn zegen zij met jullie allen! Amen."
6. En dadelijk snelden de ontbodenen ijlings naar alle richtingen en vonden overal een menigte lege woonhutten met allerlei achtergelaten gereedschap, ook een menigte loslopende huisdieren en allerlei reeds geoogste en verzamelde vruchten, maar met dat al geen enkel menselijk oog, laat staan een mens! En toen de zoekers na ruim een halfuur zoeken niemand konden vinden, begonnen zij naar alle richtingen luidkeels te roepen en deze of gene wiens naam men kende, bij zijn naam te roepen. Maar alles was vergeefse moeite; want zij hoorden niets anders dan de verre tegen de rotswanden weerkaatsende echo van hun eigen geroep en het snel verklinken en wegsterven daarvan beneden in de diepe, duistere kloven van het gebergte.
7. Enigen van hen bestegen zelfs een nabijgelegen heuvel om van daaruit mogelijk ergens een talmende vluchteling te ontdekken. Maar ook dat was geheel en al vergeefse moeite; want het lukte hun vlijtig spiedende oog niet ook maar een glimp van een talmend vluchtende broeder op te vangen en ook hun oren konden bij de meest grote inspanning niets anders horen dan alleen het eentonige, gedempte geraas van de zich door de diepe dalen neerstortende bergbeken.
8. En zo verliep het korte uur van hun zoeken en onverrichter zake keerden de kinderen treurig naar huis, ofwel daarheen waar Adam met smart op hen wachtte, terug.
9. Toen zij de rustplaats naderden, monsterde Adam de naderbij komenden zorgvuldig om mogelijk in hun midden een gevondene te ontwaren; maar aan de steeds dichterbij komenden kon ook steeds beter worden herkend dat zij de enigen waren die terugkeerden.
10. Toen werd Adam treurig en begon hardop te wenen en te klagen.